

ПЕДАГОГ

Щиріше розмовляємо

Газета заснована 30 вересня 1988 року.

29-30 (89-81) 22 ЖОВТНЯ 1990 р.

Ціна 6 коп.

Газета Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені В. Стефаника

„Ви стали для нас братами”

У тихому надвечір'ї лунало дзвінкоголосе й сердечне «Ласкаво просимо!» Нотин — пісні січових стрільців, пісні про щире й незрадливе похання. Так зустрічали студенти нашого вузу дорогих гостей — румунських українців з Марамурешського повіту.

Господарі вітали своїх нових друзів піснями і кавою — сіллю. Після зворушливої зустрічі була студентська вечора з жаркими розмовами й жартами.

Ще зовсім недавно про таке можна було лише мріяти, бо зв'язки з українською діаспорою ми підтримували на рівні обміну офіційними делегаціями або, в кращому випадку, — художніми концертними. А сьогодні — десять випускників румунських ліцеїв стали студентами першого курсу нашого інституту.

Першим, у кого мені вдалося взяти інтерв'ю, був Юліан Мануляк, який очолював делегацію Марамурешського повіту. Він викладач російської мови у Сігетському ліцеї, окрім цього, голова «Союзу українців Марамурешського повіту».

Звичайно, меде, як і всіх, цікавило, в якому стані перебуває українська мова і культура в Ру-

мунії. На це Юліан Мануляк відповів:

— За часів режиму Чаушеску наші українці зазнали всіляких утисків з боку офіційної влади. Їх вважали за другосортну націю, всіляко чинили перешкоди, щоб українці не могли займати керівні пости. Проте, незважаючи на утиски, українська мова жила: нею розмовляли в сім'ях. Інша справа тепер. Скрізь, де проживають українці, створюються культурно-просвітні товариства. Наприклад, зараз у Бухаресті виходить українською мовою газета «Вільне слово» (два рази на тиждень), заснувався літературний часопис. Поряд з цим існує проблема педагогічних кадрів, які б досконало володіли українською мовою і могли навчати дітей. Тому наш «Союз українців» Марамурешського повіту підписав угоду з Івано-Франківською обласною Радою про культурно-наукове співробітництво, якою передбачається підготовка педагогічним інститутом імені В. Стефаника вчителів — предметників для наших ліцеїв.

● Хвилююче і радісно на душі в Кармен Гречин. Вона стала студенткою фізико-математичного факультету педінституту. Ректор професор В. І. Кононенко вручає їй студентський квиток.

До нашої розмови приєднався студент 4-го курсу філологічного факультету Іван Андрусак, який запитав:

— Чому на українському відділенні навчається лише один студент?

Пан Юліан Мануляк пояснив: ще зовсім недавно вступити на український відділ Бухарестського університету було досить нелегко, бо треба було складати два екзамени з румунської мови

(Зак. на 2-й стор.)

На шляху до гімназії

19 листопада, на базі Івано-Франківського педагогічного інституту відбулась обласна науково-практична конференція з проблем національної школи. Своїми думками діляться директор Івано-Франківської СШ № 5 Володимир ГУМЕННИК.

«Школа, школа, рідна школо...». Цей рефрен з відомої гуморески у виконавці Петросіана передає загальний настрій скептицизму, що існує в суспільстві стосовно системи освіти, яка є надмірно загальною, сумішно обов'язковою і дуже середньою.

Пригадується з цього приводу також чи то бувальщина, чи то витвір народного гумору, коли пихатому онукові-студентеві, який навчається вже п'ятнадцятий рік, старенька бабуся влучно зауважила: «Йой, дитино, відай, ти був фест мудрий».

Причини крайнього відставання шкільної освіти від потреб сьогодення загальновідомі: залишковий принцип фінансування, недоліки вузівської підготовки вчителів, надмірна централізація та регламентація в питанні змісту освіти, незадовільний соціальний статус учителя і багато інших.

Немало часу пішло в нас на пошуки, дискусії, побудову численних концепцій. Прийшов час практичних дій. Ми вже сьогодні маємо багато прикладів творчого, новаторського підходу освітян до вирішення завдань становлення школи, гідної багатющих народних традицій і вимог сьогодення.

Ось уже майже три десятиліття середня школа № 5 обласного центру працює як школа з поглибленим вивченням німецької мови. Щороку 15—20 наших випускників успішно складають вступні іспити на факультети іноземних мов багатьох відомих вузів країни. Цього року призерами XI республіканської олімпіади учнів знавців німецької мови стали наші випускники В. Журівський та О. Заячківський, дипломами оргкомітету олімпіади відзначені В. Власов та О. Іванійчук. В загальному близько 80 процентів випускників щороку вступають до вищих навчальних закладів, причому значна частина обирає гуманітарний профіль.

Однак це не дає підстав для заспокоєння. Колектив [Закінчення на 3-й стор.]

Кожен день ми всі з тривогою і надією прислухались до повідомлень радіо і телебачення про хід голодовки на площі Незалежності. Звичайно, всі чесні люди були на Ухньому боці і вірили — здоровий глузд перемаже, Верховна Рада на чолі з Кравчуком задовольнять вимоги студентів.

На знак підтримки цієї акції з київськими студентами у нашому інституті з ініціативи Студентського братства було оголошено страйк. Зранку 16 жовтня у дворі інституту зібрались студенти і викладачі на мітинг. Правда, не обійшлося без «проколу» — організатори довго шукали технічні засоби, щоб озвучити мітинг. А тим часом схвильоване студентство співало козацьких пісень, і від того на душі було радісно, а водночас і тривожно.

Врешті було оголошено, що страйкують всі вузи, технікуми та училища міста. Голова філії студентського братства О. Сніютка запропонував створити страйковий комітет. Відрадно, що ректор інституту професор В. І. Кононенко висловив свою готовність стати членом страйкового.

Далі події розвивались досить стрімко. До педінституту, по вулиці Шевченка, наближалась колона студентів інституту нафти і газу та медичного, до неї приєдналися майбутні педагоги.

Через дві години походу вулицями міста маніфестанти заповнили площу перед будинком обласних організацій, де прозвучали слова підтримки вимог голодуючих студентів у Києві.

Наступного дня в інституті були проведені вибори страйкового комітету, до якого увійшли представники від кожного факультету, а Ірина Зузук та Олег Войтичук — до складу міського страйкового. Вузівський страйком довірили очолювати студенту 3-го курсу історичного факультету Олесеві Волинському. Ось що розповідає він сам:

— При організації та проведенні страйку була допущена серйозна помил-

ка: страйковий комітет був створений з деяким запізненням; це спричинилося до того, що несвідома частина студентів покинула заняття, а деякі з них навіть поїхали додому. Дивним було й те, що в той час, коли проходив страйк і мітинг, багато студентів сиділи в бібліотеці, проявивши тим самим «солідарність» по-своєму. Поки узгоджували план дій, приймали рішення, то в середу ввечері було оголошено рішення Верховної Ради про задоволення вимог студентів. До занять у четвер приступили не всі факультети, курси, групи, відчувалась неорганізованість. Хоч, на мою думку, страйк показав не лише слабкі сторони його організації, а й зросло свідомість наших студентів, їх політичну і громадянську зрілість. Зрештою, боротьба не закінчилась, ми будемо виступати за деполітизацію навчального процесу в інституті. Щодо страйкового комітету, то ми вирішили його не розпускати, він залишається діяти.

...У ці тривожні страйкові дні Олександр Сніютка довелося пережити немало. Зовні стриманий і спокійний, він разом з усіма вболівав за розвитком подій. Цікаво, що думає він тепер, оглядаючись на пройдені дні:

— У тому, що боротьба голодуючих студентів завершилась перемогою, ми відчуваємо і свою причетність. Знаєте, я відчув, які зміни відбулись у поглядах значної частини студентів і викладачів, особливо ректорату. Спостерігаються зміни у настроях, росте свідомість, а разом з ними й впевненість у тому, що студентство — суспільна сила і неабияка, проте, гадаю, основна боротьба ще попереду.

Г. ЯВОРІВСЬКИЙ.

Меридіани дружби

„Ви стали для нас братами”

(Закінчення, початок на 1-й стор.)
і літератури і одні — з української. Тепер цей відділ значно розширився.

Як виявилось з розмови, пан Юліан на Україні не вперше, і, звичайно, тут є багато у нього друзів. Перший раз він був у 1970 році. На мові запитання: що змінилось від того часу? — він відповів:

— Дуже багато. Насамперед, змінилися самі люди, відкриті, не бояться говорити те, що думають.

Пан Юліан під час нашої розмови просив, щоб скласти подяку заступнику голови міської Ради В. Голоду, депутатів Маркіяну Чучуку, ректору Інституту професору В. І. Кононенку, проректору доценту Б. В. Василюк — всім тим, хто брав безпосередню участь у виробленні угоди про культурно-наукове співробітництво.

Під час розмови з батьком студента — першкурсника Миколи Дутки отцем Миколою мене вразила його мова, чиста і співуча. «Я схвилюваний, — сказав він, — таким сердечним прийомом

і тим, що ви назвали нас своїми братами. Я знаю і люблю українську мову, якої навчила мене мати. А сьогодні я привіз сина до вашого Інституту, аби він глибоко опанував рідну мову. Ми щиро раді, що ви хочете нас відвідати. Хай дасть Бог, щоб між нами була така приязнь і дружні стосунки, як між батьком і сином».

Погодьтесь, що почути такі слова — це велика радість і гордість за наших людей, що мають таке велике серце, яке вмщає любов до всіх людей.

Наступного дня гості приступили до занять у своїх групах. Після занять на них чекав свят-

ковий стіл у студентському кафе, де ректор Інституту професор В. І. Кононенко вручив їм студентські квитки та залікові книжки. У своєму напутньому слові він наголосив, що віднині вони уже не гості, а рівноправні члени нашого колективу, в якому доведеться жити і навчатися.

Віталій Іванович познайомив румунських студентів з матеріальною та навчальною базою Інституту, розповів про перспективи його розвитку. Висловив впевненість, що у вузі імені В. Стефаніка вони не лише опанують основи наук, а й знайдуть хороших і вірних друзів.

Григорій РИС.

● Микола Дутка, який став студентом філологічного факультету, приїхав у супроводі рідних. Втім, як переконалися самі батьки, хвилюватися за сина немає підстав. «Нас зустріли, як рідних братів, — сказав батько Миколи. — Я впевнений, що моєму синові пощастило: він буде вивчати українську мову, щоб потім розкривати її багатство і чарівну красу перед українськими дітьми в Румунії».

● Цю симпатичну студентку 1-го курсу фізико-математичного факультету звали Ліліана Марфіч. Попереду у дівчини роки напруженого навчання, проте Лілія впевнена, що здолає їх успішно.

● Судячи з посмішки Марчела Лавіци, йому сподобався смачний та запахний український коровай з гостинних рук студентки нашого інституту.

Нова спеціальність

Вивчай свій край

До останнього часу випускники історичного факультету отримували дипломи по спеціальності «вчитель історії і методист виховної роботи». В зв'язку з активним відродженням національної школи студентам було запропоновано вибрати іншу кваліфікацію. Після недавньої зустрічі ректора Інституту професора В. І. Кононенка з студентами історичного факультету було вирішено ввести новий курс «Народознавство», який з цього навчального року вводится в усіх школах республіки. Це нововведення було схвально прийнято студентами.

Друга спеціальність майбутніх істориків буде включати в себе ряд навчальних дисциплін: «загальне народознавство», «українська етнологія», «краєзнавство», «фольклор», «українська література», «українська мова», «українське декоративно-прикладне мистецтво», «історія української культури», «народні традиції і обряди», «українська архітектура», «український одяг», тощо.

Нині в Інституті підготовлені зміни до навчальних планів, які до того ж запропоновані іншим педінститутам республіки. Під керівництвом ректора вузу професора В. І. Коно-

ненка ведеться підготовка нових навчальних програм. Вчена рада Інституту вирішила за доцільне ввести «Народознавство» на всіх факультетах Інституту.

Підбрано викладачів, які будуть читати ці курси. До їх читання залучаються провідні вчені Інституту професори В. В. Грабовецький, Л. М. Кіліченко, доценти М. П. Фіголь, В. О. Іжак, Ю. М. Томина, М. В. Кугутяк, відомі краєзнавці П. І. Арсеніч, М. І. Паньків.

Перша апробація курсу народознавства буде здійснюватись у школі-лабораторії № 23, заняття носитимуть не лише просвітницький, а й практичний характер.

Студенти вузу братимуть активну участь в архіологічних і фольклорних експедиціях, проходять практику в наукових закладах Києва, Львова.

Введення нового курсу «Народознавство» для майбутніх педагогів дасть можливість глибше вивчити історію нашого краю, що в повній мірі відповідає концепції національної школи.

Микола КАЗИМИРІВ.
Наш кор.

«ПРОСВІТА»

Для тих, кому не байдужі проблеми школи, з липня цього року Івано-Франківська обласна молодіжна газета «Світ молоді» почала видавати щомісячник «Просвіта».

Перший випуск підготували І. Андрухів, О. Слоновьовська, О. Драбчук з участю начальника облуну В. Томенчука.

...Погляд на релігію змінився. І не тільки погляд. Діти відвідують недільні церковні школи, які відкриті вже в багатьох містах і селах області, читають «Біблію», вчать молитви.

Проект програми факультативного курсу «Історія релігії» для учнів 10—11 класів та ПТУ опубліковано на сторінках щомісячника для широкого обговорення. Підготували його завідувачий кафедрою загальної історії Івано-Франківського педінституту імені В. Стефаніка, професор Я. Ю. Заборовський і завідувачий кабінетом історії ОІУВ Д. С. Костинбій.

Що і як ми вивчаємо з української літератури і чому цей шлях хибний? Хвилюючі роздуми про новий погляд на класику, про твори репресованих поетів та письменників подала у газеті викладач української мови і літератури вищого професійного училища № 21 О. Слоновьовська.

...З 23 по 27 червня 1934 року в Станіславі (нині Івано-Франківськ) проходив перший Український Жіночий Конгрес. Серед його резолюцій були: «У справі плекання рідної мови» та «У справах національного виховання... Історичні нотатки вмістив у «Просвіті» І. Андрухів. Особливо впадає у вічі те, — зауважує автор, — наскільки зберігаються проблеми української школи 30-х років, за панування Польщі, з тими, які виникли за роки Радянської влади.

Сподіваємося, що нове видання дасть поштовх для виходу аналогічних щомісячників на базі інших обласних газет республіки.

Радимо прочитати

КНИГА ПРО КОБЗАРІВ

Кобзарі, бандуристи, лірники — народні музиканти і співиці — завжди були духовними виразниками мрії та сподівань народу, а часто і безпосередніми учасниками боротьби за кращу долю України. Кобзарське мистецтво тісно пов'язане з історією рідного краю, воно пробуджувало в людей почуття патріотизму, честі, совісті, любові до Батьківщини.

І ось наступного року у видавництві «Радянський письменник» виходить збірник-альманах статей, нарисів, художніх оповідей, поезій «Українські кобзарі, бандуристи і лірники». Про це повідомляє план випуску літератури на 1991 рік (позиція 99, стор. 92).

В збірнику поміщені статті, нариси, роздуми про кобзарство М. Гоголя, Т. Шевченка, П. Куліша, А. Метлинського, Лесі Українки, М. Рильського, П. Тичини, А. Малишка, В. Коротича, В. Юхимовича. Подаються також роботи дослідників кобзарського мистецтва М. Цертелева, І. Срезневського, М. Лисенка, Д. Яворницького Ф. Колесси, К. Квітки, Г. Хоткевича та інших.

Осередком Товариства української мови, іншим громадським і культурним організаціям та об'єднанням і окремим книголюбам рекомендуємо організувати оформлення замовлень через книгарні на придбання книги «Українські кобзарі, бандуристи і лірники» (К., «Радянський письменник», 1991).

Премія і радісна звістка надійшла до нашого вузу: доцент кафедри української літератури В. Т. Полек став лауреатом обласної премії імені Івана Вагилевича в галузі пам'яткознавчої, охоронної та популяризаторської діяльності Товариства охорони пам'яток історії та культури.

В. Т. Полека знають як вченого-бібліографа і краєзнавця, одного з авторів 5-томного видання «Українська література в загальнослов'янському і світовому контексті», 5-томної «Української літературної енциклопедії», «Історія УРСР. Івано-Франківська область».

Окремими виданнями вийшли книги про перебування Івана Франка на Прикарпатті, «Михайло Павлик», «Михайло Бринський», з літературного краєзнавства — «Літературно-мистецькі місця Галича, Опілля, Бо-

ківщини» тощо. А якщо бути точним, то перу наукового дослідника і краєзнавця належить до тисячі праць, що опубліковані в різних виданнях, наукових збірниках, журналах. Він

письменникам, що відкриті в нашій області, з'явилися завдяки невтомним пошукам В. Т. Полека.

Колегтив інститутської газети «Педагог Прикарпаття» в особі Во-

лодимира Теодоровича прекрасний педагог, якого люблять і поважають студенти за його високу інтелігентність, а його лекції викликають у студентів незмінну зацікавленість. Крім педагогічної роботи в педінституті, Володимир Теодорович член правління обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, впродовж багатьох років очолює комісію із мовно-літературних та архівно-документальних пам'яток.

Ми щиро сердечно здоровимо лауреата, скромного трудівника науки, людину великої душі і чуйного серця Володимира Теодоровича Полека з врученням йому премії і бажаємо творчого довогліття, здоров'я, наснаги на довгі роки. Хай буде невтомним Ваше перо, дорогий вчителю і наставнику.

ВІТАЄМО ЛАУРЕАТА!

часто виступає на сторінках «Прикарпатської правди», «Комсомольського прапора», газети «Агро» на теми національного відродження, відкриває забуті або маловідомі сторінки розвитку літературного процесу на Прикарпатті. Досить сказати, що значна частина пам'ятних дощок, тим чи іншим культурним діячам,

лодимира Теодоровича знайшов постійного автора, хорошого порадника. Його матеріали завжди знаходять широкий відгук у наших читачів, оскільки вчений піднімає досить важливі проблеми навчання і виховання, літературного краєзнавства, порушує проблеми історичного минулого нашого краю.

Вісті зі шкіль

Родинне свято

У 6-Б класі Галицької середньої школи, де класним керівником Климончук Любомира Василівна, відбулося родинне свято (українські вечорниці), яке називалось: «Нашому роду нема переводу». На вечорницях прозвучали різноманітні, стародавні пісні, приказки, гуморески. Проводилися ігри-конкурси.

На закінчення вечора прозвучала пісня «Ой у лузі червона калина», яку виконували діти та їх батьки. Після цього Роман Іванович Ковалів (батько одного з учнів) від імені колективу Галицького Ошадного банку у подарунок вручив школярам радіо-лу.

Глибоко переконана, що вечір залишив у серцях дітей палку любові до рідної мови, до рідного народу. А це означає, що наші діти ростимуть і виховуватимуться справжніми українцями.

Любов ЛЕОЧКО,
мама учениці.

У Раді Міністрів СРСР

З метою створення сприятливих умов для відпочинку трудящих і раціонального використання робочого часу Рада Міністрів СРСР постановила перенести день відпочинку з неділі, 11 листопада, на п'ятницю, 9 листопада 1990 року.

Цєю ж постановою підприємствам і організаціям дозволено за погодженням з профспілковими комітетами виконувати роботу 10 листопада. Робота 10 листопада може компенсуватися, за згодою сторін наданням іншого дня відпочинку або в грошовій формі в подвійному розмірі. За бажанням працівника цей день може бути приєднаний до щорічної відпустки з оплатою в тому ж порядку, в якому оплачуються дні відпустки.

ФОТОСТУДІЯ БУДИНКУ КУЛЬТУРИ «СТУДЕНТСЬКИЙ»

● «МАР'ЯНА»

Фото Ореста ЛУЦЬКОГО.

● «УРОК ПРАЦІ»

(Рожнівська СШ Косівського району)
Фото Василя ДЖИЧКИ.

Відлуння чорнобильської біди

Добром зігріті дитячі серця

У перерві між засіданнями Установчого з'їзду профспілок України до нашого гурту з Івано-Франківщини підійшла схвильована жінка і спитала, чи є хтось з Івано-Франківського педагогічного? А коли почула, що ми стефанківці, кинулась тиснути нам руки і дякувати за турботу і піклування про дітей з Івано-Франківського району Київської області, які відпочивали цього літа у микulichинській «Зірці». Це була вчителька цих школярів. Подальший наший розмові перешкодив дзвінок, що сповістив про початок засідання з'їзду. А на душі, повірте, було радісно і приємно.

...Мітинг, що проходив у нашому вузі з нагоди чорнобильської трагедії, закінчився збором пожертвувань у фонд потерпілих внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС. У результаті було зібрано одну тисячу шістсот тридцять п'ять карбованців, які студентський профком вирішив використати для оздоровлення дітей з чорнобильської зони, що прийдуть на відпочинок у микulichинську «Зірку».

Після заїзду дітей ми поїхали в табір, де переговорили з начальником М. М. Соєю, і зійшлися на тому, що частину грошей потратимо на одяг та іграшки дітям, другу — для посиленого харчування.

Закупили спортивних костюмів на 702 карбованці, а також іграшок на суму 155 карбованців. Все це ми вручили кожному школяреві. Правда, із закупівлею продуктів харчування було важче, оскільки на наше прохання організувати закупку свіжих овочів та фруктів, органи місцевої влади та управління торгівлі відповіли відмовою. Їх прийшлося купувати в коопторгівських магазинах та на ринку.

Діти ласували свіжими полуницями, черешнями, помідорами, огірками, молодою картоплею, і нам було приємно, коли ми бачили щирі посмішки дітей і порум'янілі щоки. Продуктів ми закупили на суму 777 карбованців.

Можливо, хтось подумає, що все це я розповідаю з метою саморекламу. Ні. Просто, щоб колектив знав, куди і на що пішли гроші з благодійного фонду.

Петро ХМЕЛЬОВСЬКИЙ,
голова студентського профкому.

Івано-Франківська обласна організація Спілки журналістів СРСР.

Новини Прикарпаття

ПАРТНЕРИ ПРОПОНУЮТЬ

Зарубіжні партнери деревообробників і меблярів Прикарпаття все частіше і частіше відвідують наші підприємства, допомагаючи їм колективам вийти на нові рубежі ринкової економіки. Недавно в Надвірнянському лісокомбінаті побували спеціалісти-деревообробники з ФРГ. Вони ознайомилися з технологією виготовлення деревно-стружкових плит, висловили свої міркування щодо поліпшення їх якості конкурентоспроможності, порадили для опорядження використовувати облицювальні плівки фірми «Гротелло», що відзначаються високою вологостійкістю.

ТАК ВИРШИЛА РАДА

Рада народних депутатів Долинського району прийняла ухвалу про виділення земельного наділу на спорудження приміщень для жіночого монастиря в селі Гошів.

З ВІДХОДІВ

Першу партію продукції — 50 кубометрів гравію — видав Бурштинський завод шлакового гравію. Сировиною для цієї продукції є відходи Бурштинської ДРЕС, вуглезбагачувальної фабрики, шахт Червонограда, глиня. Проектна потужність нового підприємства — 200 тисяч кубометрів гравію на рік.

СВЯТО СТІЛЕЦЬКОЇ ПІСНІ

Таке свято нещодавно відбулося з ініціативи сільського товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка в Серафимецькому будинку культури (Городенківський район). Воно присвячене 500-річчю Запорозької січі.

ТВОРЧИЙ ПОШУК

Немало авторських свідоцтв отримали у нинішньому році викладачі Івано-Франківського медичного інституту. Співатором оригінального пристрою для лікування переломів кісток є студентка III курсу стоматологічного факультету Анжела Ясельська яка продовжує справу свого батька, одного з найбільш плідних творців нової медичної техніки доктора медичних наук Ю. М. Ясельського.

НОВИЙ КОЛЕКТИВ

На Івано-Франківському меблевому комбінаті створено новий самодіяльний колектив — це чоловічий хор, що об'єднує близько двох десятків співаків. У репертуарі колективу — українські народні, класичні пісні, пісні січових стрільців.

Відроджуються галицькі ремесла

Людно було минулої неділі на майдані Різдва в центрі древнього міста Галича. Вперше на Україні урочисто відкрито експериментальну художньо-ремісничу школу, що в майбутньому обіцяє стати Галицькою академією мистецтв.

Перед присутніми батьками, учнями школи, запрошеними виступили голова райвиконкому Василь Крук, завідувач районним відділом народної освіти Ігор Коваль, викладач кафедри декоративно-прикладного мистецтва і графіки художньо-графічного факультету Богдан Тимків, завідувач кафедри обласного інституту вдосконалення вчителів Роман Скульський, директор новоствореної школи Михайло Гнатюк, перший секретар Галицького райкому Компартії України Юрій Криховецький.

У своїх виступах усі промовці наголосували на необхідність створення такої школи.

Мета її — відродження традиційних ремесел краю, національних традицій, культури.

Хай не кожен з випускників школи стане художником, народним майстром чи різьбярем, зате кожен з них глибоше вивчить історію свого краю, стане патріотом, духовно збагатиться національною культурою.

Закономірно, що в період становлення школи потрібні кошти. Частина з них виділив райвиконком. Своєю лепту вніс і Галицький райком партії. Новому навчальному закладу найближчим часом буде виділено відповідну суму коштів для зарплати вчителям і зміцнення матеріально-технічної бази.

— Ідея створення школи зародилась вже давно, — розповідає один

з її ініціаторів, викладач художньо-графічного факультету педінституту Богдан Тимків.

— І ось мрія здійснилася. Ми плануємо розкрити перед учнями історичні витoki і роль народної творчості, декоративно-прикладного мистецтва в духовно-матеріальному житті суспільства. Звичайно, що в першу чергу будемо прищеплювати дітям любов до національних традицій рідного краю.

— Учні будуть вивчати історію мистецтва, краєзнавство, народознавство, етнографію, історію релігії, спеціальні предмети-малюнок, живопис, композицію, кольорознавство, ліплення, проходять художньо-виробничу практику за спеціальностями: художня обробка дерева, художня вишивка, кераміка.

Після закінчення художньо-ремісничої школи учням вручатиметься свідоцтво і присвоюватиметься перший і другий розряди. Крайнім випускникам школи надаватимуться пільги для вступу у вищі і середні спеціальні навчальні заклади, зокрема, на художньо-графічний факультет педагогічного інституту та Косівський технікум народних художніх промислів.

Мар'ян ГРИНЕР.
Наш кореспондент.

На знімку: виступає учениця 2-го класу Галицької СШ Мар'яна Шквара.
Хлопчик-сіпак зустрічають виконавця школи гостей свята.
Люди на майдані перед школою.
Фото: Михайла ОЗАРНА

ФОТОГРАФІЯ

ДОВКОЛА НАС

Випуск 5-й

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР
РАДИ НАРОДНОГО ФОТОКЛУБУ «ОБРА» ЧЛЕН ПРАВЛІННЯ СПІЛКИ ФОТОХУДОЖНИКІВ УКРАЇНИ
Стаття НАЗАРЕНКО

3 допомогою світлопису

Під егідою Міжнародного комітету з фотографічної науки в Москві відбулася Всесоюзна конференція «Актуальні проблеми фотографічних процесів рестрації інформації». До наукової програми включені оглядові повідомлення, в яких відтворені основні аспекти розвитку чорно-білих і кольорових процесів; різні огляди рестрації оптичного зображення; фундаментальні відкриття, які забезпечують прогрес в галузі сучасної фотографії; застосування фотографій в різних галузях народного господарства, науки і техніки.

Олексій ДИТЯКІН,
Студент МДУ.
Наш кор.

Фоторепортаж

Розмаїття талантів

В Івано-Франківську відбулося обласне свято ремесел та фольклору, в якому активну участь взяли студенти і школярі, педагоги. На знімках:
● Всім цікаво і весело;
● танцюємо колонійку;
● На пам'ять про свято.
Фото членів фотостудій БК «СТУДЕНТСЬКІЙ» і МК № 1 «ОБРИ» Володимира БОВ'ЯКА, Василя ДЖИЧКИ, Наталії ЛОТОЦЬКОЇ.

Спортивно-орієнтування

Стали переможцями

Під час літніх канікул у м. Іваново відбулися змагання Всесоюдної студентської універсиади з спортивного орієнтування. В змаганнях брали участь більше ніж сорок вузів Радянського Союзу. Збірна команда нашого інституту виборола право виступати в цих відповідальних змаганнях ще весною, зайнявши друге місце на Республіканській універсиаді, яка проходила на території Долинського району нашої області.

У перший день Всесоюдної універсиади призерами стали майстри спорту Ніна Вінницька (педфак) та Михайло Люклян (фізмат). А в естафетній боротьбі студенти нашого інституту зайняли перше місце. Переможцями стали Михайло Гутак (фізмат), Роман Слободянюк (педфак), Михайло Люклян (фізмат). Щодо М. Люкляна, то він напередодні універсиади став бронзовим призером чемпіонату світу, який проходив у При-

балтіці (естафетний залік).
В універсиаді за команду нашого інституту виступали і Микола Бойчук (фізмат), Юлія Мельник (педфак) та Михайло Муравський (філфак). Тож, показавши високу технічну і тактичну підготовку в фінальній частині універсиади, команда нашого вузу зайняла третє місце, поступившись командам Ленінградського інституту авіаційних приладів та Челябінського інституту фізкультури.

Готував нашу команду вчитель географії Долинської школи - інтернату Ростислав Євгенович Король.

До студентської збірної Радянського Союзу включені наші студенти Р. Слободянюк, Н. Вінницька та М. Люклян. Вони пройдуть відбір у 1991 році для участі в чемпіонаті світу серед національних збірних команд.

Петро НЕСТЕРУК,
Старший викладач ка-

Ключка, м'яч і трава

Ви, мабуть, здогадалися, мова йтиме про хокей на траві. Проте мало хто знає, що ця древня гра була відома і шанувана ще п'ять тисяч років тому в стародавньому Єгипті і дійшла до нас майже без змін. Сюжет гри хокею на траві знайшли археологи під час розкопок на берегах Нілу в одній з печер. Ось як він виглядав на малюнку, у центрі якого два гравці-чоловіки схилилися над невеличким м'ячем, в руках у них метрові палиці із заокругленим кінцем до низу.

Як бачимо, ігровий комплект залишився без змін — ключка та м'яч, хоч, правда, сучасна ключка має висоту 86 см., а важить від 500 г до 3000 грам, м'яч має 160 грам. Команда, як правило, складається з одинадцяти гравців, правила гри подібні до футбольних.

Це, так би мовити, тришки історії, а сьогодні... У нашому інсти-

туті створено чоловічу команду з хокею на траві. Колектив команди, як і належить, молодий. Правда, йому бракує досвіду у великих змаганнях, майстерності та інвентар хотілось би мати кращий, зате у хлопців є бажання опанувати секретами цієї гри і сподіваються, що їм цілком під силу виграти на обласному турнірі, який проведуть з 2 по 18 жовтня.

Наприкінці хочу звернутись до наших студентів — хлопців. Якщо ви хочете мати красиву атлетичну статуру, легку ходу, зміцнити свій організм, а заодно відчувати радість колективної гри — приходьте до нас у команду. Чекаємо.

З питань запису у команду звертайтеся до Олександра Шинкарука — студента 3-го курсу історичного факультету.

Олександр ШИНКАРУК,
Студент 3-го курсу історичного факультету.

На веселій перерві

Говорять люди

До Оленчиного батька прийшов товариш.
— Ти хто? — питає мала.
— Художник.
— А що ти робиш?
— Малюю.
— Намалюй мені пташку.

Намалював. Оленка дивиться.
— Гарна, але жива краща.
— Справді, жива краща, сміється дядько.
Тоді назвище малювати!